

———— Babiczky Tibor

VITORLÁSVERSENYEN

Akkor érted meg csupán, mikor már
hajód a nyílt vizekre fut, pillanatnyi tudat,
mint esős napon hirtelen nyilallás,
keletkezésekor emlék, érzet csak, nem tudás,

hogy szó sincsen haladásról – egyszerűen csak
a szél a vitorlát nyugtalanítja.

AZ ALKIMISTA

Álmában gyakran megjelent egy omladozó
ház, két gyertya égett az ágy fejénél.
Máskor a lagúnán hajózott, és a vízbe tekintve,
a felszín alatt egy város képe tűnt előtte fel –

az utcák homályba vesztek, de a tornyok
csúcsai tőle karnyújtásnyira,
élesen ragyogtak elő a hajógerinc alól.
Amikor pedig egy reggel

nem ébredt fel álmából, az orvos belenézett
a halott szempárba, melyben még akkor is
ott ült az iszonyat, és így szólt: „Amitől féltem,
bekövetkezett végül: összeomlott a ház.”

THE GIBSONS OF SCILLY

Nem gondolt senki a sorsra, sem arra,
hogy múlhat bármi egy régről ismert,
jól begyakorolt elinduláson. A tervek,
előre készen, ott nyúltak el kiterítve
a kabinasztalon, mint egy csokor
vágott virág.

Hajnal előtt mindenki már a helyén
volt. Aztán csak vártunk. És ez a várakozás,
mégis: utólag, mégis: ki tudja, miként, ez a
várakozás lehetett a lényeg. Úgy ebédidő előtt
történt, a zarándokok mind fent voltak a fedélzeten,
a kedvező szélben

trombiták és kürtök harsogása közepette
kibontották a három vitorlát,
és végül kihajóztunk.